

Sygn. akt VIII *Pa* 170/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Sędziowie:	SSO Małgorzata Andrzejewska (spr.) SSR del. Renata Stańczak
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2015r. w Gliwicach

sprawy z powództwa C. B. (B.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K.

o ekwiwalent pieniężny z tytułu prawa do bezpłatnego węgla

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 15 maja 2015 r. **sygn. akt** VI P 186/15

1) oddala apelację,

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 67,50 zł (sześćdziesiąt siedem złotych 50/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSO Małgorzata Andrzejewska (spr.) (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSR (del.) Renata Stańczak

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

Transkrypcja uzasadnienia wygłoszonego

w dniu 22.10.2015 r. w sprawie VIII Pa 170/15

w zakresie znaczników czasowych 00:03:02 - 00:11:29.

	x (...) VIII Pa 170 15 51 (...) (...) (...) (...) X.mp4
--	--

* * * * * początek tekstu

[**Przewodniczący** 00:00:00.954]

... wygłosi ustne uzasadnienie wyroku. Proszę bardzo.

[**Sędzia sprawozdawca** 00:00:05.051]

Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 22 października 2015 roku w sprawie VIII Pa 170/15.

Powód C. B. wniósł pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K. domagając się zapłaty kwoty 597,54 złotych tytułem ekwiwalentu pieniężnego za bezpłatny węgiel z ustawowymi odsetkami.

Strona poz..., w sprawie wydany był nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w dniu 5 stycznia 2015 roku.

Strona pozwana wniosła sprzeciw od tego nakazu zapłaty.

Po przeprowadzeniu postępowania Sąd I Instancji wyrokiem z dnia 15 maja 2015 roku oddalił powództwo. Sąd I Instancji w pisemnym uzasadnieniu stwierdził, iż oddalenie powództwa następuje w stosunku do powoda C. B., albowiem po stronie pozwanej brak jest legitymacji biernej.

Apelację od tego wyroku złożył powód.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia odnośnie stanu faktycznego, przeprowadził niezbędne postępowanie dowodowe, a następnie w prawidłowy sposób, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, dokonał oceny zebranych dowodów i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku.

W konsekwencji Sąd Okręgowy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd I Instancji uznał je za własne. Co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego. Stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1998 roku w sprawie I PKN 339/98. Sąd Okręgowy rozpoznając niniejszą sprawę stanowisko to podziela. W ocenie Sądu II Instancji podniesione w apelacji strony powodowej zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Prawidłowo Sąd I Instancji stwierdził, że w przypadku roszczenia zgłoszonego przez powoda C. B. występuje po stronie pozwanej brak legitymacji biernej. Zgodnie bowiem z obowiązującą nadal ustawą z dnia 7 września 2007 roku o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego, Dziennik Ustaw z 2007 roku numer 192 pozycja 1379 z późniejszymi zmianami, byłemu pracownikowi kopalni postawionej w stan likwidacji przed dniem 1 stycznia 2007, uprawnionemu do bezpłatnego węgla, który uzyskał emeryturę lub rentę przed tym dniem, jest wypłacany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, oprócz emerytury lub renty, ekwiwalent pieniężny. Warunkiem otrzymania ekwiwalentu pieniężnego jest przedłożenie pracodawcy pisemnego oświadczenia o rezygnacji z uprawnienia do pobierania bezpłatnego węgla w naturze. Stanowi o tym artykuł 12 ustęp

1 i 3 wskazanej ustawy. Twierdzić w związku z tym należy, iż powodowi nie przysługiwało uprawnienie do bezpłatnego węgla w świetle przepisów porozumienia z 20 grudnia 2004 roku. Z zapisów tego porozumienia, paragrafu 7 punkt 1 i 2 załącznika numer 14, wynika, iż przepisów tego załącznika nie stosuje się do osób, których prawo do bezpłatnego węgla jest realizowane na podstawie ustawy o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego. Wskazać tutaj należy, że w trakcie postępowania przed Sądem

I Instancji strona powodowa nie kwestionowała faktu, iż ekwiwalent pieniężny z tytułu bezpłatnego węgla C. B. pobiera z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Reasumując stwierdzić należy, że powodowi nie przysługuje roszczenie przeciwko pozwanej (...) Spółce Akcyjnej o ekwiwalent pieniężny z tytułu prawa do bezpłatnego węgla. Prawo do bezpłatnego węgla, zgodnie z przepisami ustawy o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego, powód mógł realizować od strony pozwanej jedynie w formie bezpłatnego węgla w naturze. W przypadku, gdy powód chciał otrzymywać ekwiwalent z takim żądaniem winien zwrócić się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Organ ten jest wyłącznie uprawniony do wypłaty takiego świadczenia. Prawidłowe jest też stanowisko Sądu Rejonowego, że w sprawie nie zachodzi brak dopuszczalności drogi sądowej. Powód przecież, podobnie jak wielu innych emerytów i rencistów, wystąpił przeciwko pozwanej z roszczeniem cywilnym o zapłatę ekwiwalentu z tytułu prawa do bezpłatnego węgla. Do rozpoznania tej sprawy powołane są Sądy Powszechne, jest to bowiem sprawa cywilna w rozumieniu artykułu 1 Kodeksu postępowania cywilnego. Żaden przepis prawa nie przekazuje rozpoznania tej sprawy, tej sprawy cywilnej do właściwości innych organów, a sytuacja taka byłaby możliwa gdyby ustawodawca stosownie do artykułu 2 paragraf 3 Kodeksu postępowania cywilnego przekazał rozpoznawanie takiej sprawy cywilnej do właściwości innego organu.

Wskazać należy, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest organem właściwym do rozpoznania sporów pomiędzy pracownikiem, byłym pracownikiem, przeciwko jego pracodawcy, byłego pracodawcy. Droga procesu, w związku z tym stwierdzić należy, w rozpoznawanej sprawie była dopuszczalna. Jedynie w sytuacji gdyby powód wystąpił przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o zapłatę ekwiwalentu pieniężnego zachodziłaby niedopuszczalność drogi sądowej i wówczas, rzeczywiście na mocy artykułu 464 paragraf 1 Kodeksu postępowania cywilnego, nastąpiłoby przekazanie takiej sprawy do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako organu właściwego. Powód jednak w rozpoznawanej sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych nie występował, a zatem reasumując nie zachodziła niedopuszczalność drogi sądowej, która mogłaby prowadzić do przekazania sprawy właściwemu organowi na podstawie artykułu 464 paragraf 1 Kodeksu postępowania cywilnego.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie artykułu 98 Kodeksu postępowania cywilnego oraz paragrafu 6 punkt 2 w związku z paragrafem 12 ustęp 1 punkt 2 i paragrafem 13 ustęp 1 punkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dziennik Ustaw tekst jednolity z 2013 roku pozycja 461 z późniejszymi zmianami.

W ocenie Sądu II Instancji w rozpoznawanej sprawie nie zachodziły podstawy do zastosowania artykułu 102 Kodeksu postępowania cywilnego i odstąpienia od obowiązku obciążenia powoda zwrotem kosztów zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej.

(...)

Zatwierdzono transkrypcję dnia 9 listopada 2015 r.